

една бѣдна вдовица съ малко момиченце 9—10 мѣсечно на гърди, безъ пийдѣ никого отъ роднини, които загинали въ града Стара-Загора отъ сжщото село, която защото дошла късно при съселениѣ си, нерачихъ да я настанятъ като ѣ викахъ: «отпѣна прѣдъ кждѣ си била, ний ги настанихме людетѣ ви; сега нѣможемъ та прати на никоя кжца. Бждѣ ходеше и гдѣ спеше тая вдовица само единъ Богъ знаеше. Но кждѣ 14—15-й Декемврий всрѣдъ най-голѣмий студъ и снѣгъ, отъ когото се пукаше дърво и камъкъ, появи се на дюкяна изново пакъ прѣдъ вмета дѣда Вяля и старѣйшенитѣ да иска да я настанятъ, която бѣ гола и боса, гладна и жедна съ дѣтето на ржцѣтѣ си една седмица наредъ стоя постоянно да плаче и да се моли да я пуспятъ нейдѣ да се огрѣй или да ѣ даджтъ залгъ хлѣбець да подрѣни слабитѣ си гърди за дѣтето, което иска да ѣде и нѣманне незнае, тѣй щото слѣдъ постояннитѣ ѣ плачове и молби, незная да ли я настанихъ нейдѣ; но макаръ и да се трудехъ да я олегчатъ, често я глѣдахъ на дюкяна да плаче и казва, че пакъ я испѣдили и пенѣли. Като я глѣдахъ тѣй да плаче отъ прозорцитѣ на училището съ дѣтето си сжщо, очитѣ ми се пльяхъ съ сълзи и плачехъ вътрѣшно — душевно, гдѣто неможахъ да се стърпя да неоставя училището и да не ида при дѣда Вяля да го помоля и продумамъ да видятъ да я настанятъ нейдѣ, щото ако и да я испратихъ, но незнамъ до колко сѣдя, гдѣто таквось каменно безчувствие нийдѣ несрѣцнахъ, а и неможе да бжде, щото като я глѣдаше човѣкъ въ онзи студъ, сърдцето му и отъ камъкъ да бѣше, пакъ можеше да се смисли, но людетѣ и отъ двѣтѣ страни привикнахме да глѣдаме всѣки день таквисъ жалостни случки, като нѣмамъ за сега таквисъ думи, съ които дѣйствително да прѣдстави картината на злочестията ни по настаниваннето на бѣжанцитѣ отвѣдъ Балкана, щото прѣдъ таквисъ случки на челоуѣна устата му се схващатъ, умѣтъ му потъмнява, языкътъ необръца и не може повече да каже за това. Мжкитѣ, страданията охканяята, плаканията, проклинанията, бѣдствията, лутанията, гладътъ, голотата,